

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera, PhD. v právní věci žalobkyně **A. K.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Ruskem, advokátem v Praha 4, Družstevní 8/1395, PSČ 140 00, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, Štěpánská 28, 111 21 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2005, čj. FŘ-14999/14/05, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2006, čj. 7 Ca 246/2006 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 12. 2005, čj. FŘ-14999/14/05, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 13. 6. 2005, kterým bylo pro nezaplacení správního poplatku zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o posečkání daně. Proti tomuto rozhodnutí podala A. K. a P. K. žalobu u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 26. 9. 2006, čj. 7 Ca 246/2006 – 23, zamítl.

Tento rozsudek napadla již jen žalobkyně A. K. (stěžovatelka) kasační stížností, jejíž důvodnost spatřovala v chybějících podmínkách řízení u městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Tvrdila, že z textu poučení o procesních právech a povinnostech, datovaného dne 7. 6. 2006, nelze dovodit, že toto poučení má být výzvou, s níž lze spojovat domněnku souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Jinou výzvu, než tu datovanou dne 7. 6. 2006, pak stěžovatelka od soudu před jeho rozhodnutím neobdržela.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že poučení o procesních právech a povinnostech ze dne 31. 3. 2006, které on od městského soudu obdržel, obsahovalo veškeré informace ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a to včetně informace o tom, že v případě nesouhlasu s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, je třeba tento nesouhlas soudu sdělit do dvou týdnů od doručení výzvy, jinak se bude mít zato, že souhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání byl udělen.

Ze soudního spisu sp. zn. 7 Ca 52/2006 Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobkyně A. K. a žalobce P. K. napadli žalobou tři rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí ze dne 22. 12. 2005, čj. FŘ-15156/14/05, rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, čj. FŘ-14999/14/05, a rozhodnutí ze dne 22. 12. 2005, čj. FŘ-15157/14/05. Městský soud v Praze oběma žalobcům dne 7. 6. 2006 zaslal vyjádření žalovaného a také poučení o procesních právech a povinnostech. Toto poučení obsahovalo mj. tyto dva odstavce:

„Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevysloví-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas v takovém projednání věci.“

V případě nesouhlasu s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, je třeba sdělit tuto skutečnost zdejšímu soudu ve lhůtě do dvou týdnů od doručení této výzvy. Pokud se tak ve stanovené lhůtě nestane, bude se mít za to, že souhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání byl udělen.“

Žalobkyně A. K. i žalobce P. K. zásilku obsahující shora uvedené písemnosti převzali dne 12. 6. 2006.

Městský soud v Praze pak usnesením ze dne 19. 7. 2006, čj. 7 Ca 52/2006 - 34, vyloučil žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2005, čj. FŘ-14999/14/05, a rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2005, čj. FŘ-15157/14/05, k samostatnému projednání. Žaloba proti rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, čj. FŘ-14999/14/05, byla zapsána pod sp. zn. 7 Ca 246/2006 a bylo o ní rozhodnuto rozsudkem napadeným touto kasační stížností.

Nejvyšší správní soud při přezkumu neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Přezkoumal pak napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítala, že jí nebyla doručena výzva ke sdělení stanoviska k rozhodnutí bez jednání, což považuje za vadu způsobující zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zde Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že vytýkaná vada (za přistoupení dalších okolností) nemohla zmatečnost způsobit, mohla by být toliko jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a tedy kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 6 Azs 28/2003 - 59, publikovaný pod č. 482/2005 Sb. NSS, ve kterém soud vyslovil, že „odnětí možnosti

jednat před soudem nepodřazuje pod důvod podáváný z § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (zmatečnost řízení), a je tak nutno tuto námitku subsumovat pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jiné vadě řízení, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé)“. Současně je ale třeba dodat, že nesprávné podřazení stížní námitky pod kasační důvod nemá vliv na její důvodnost.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas. O tom však musí být ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že rozhodl-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž žalobci řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem (§ 51 s. ř. s.), došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a tato vada je důvodem pro zrušení rozhodnutí; tento závěr soud vyslovil i ve shora citovaném rozsudku.

Městský soud ve věci rozhodl bez jednání. Sám neshledal nařízení jednání účelným a účastníci řízení svůj nesouhlas s takovým postupem k výzvě soudu v zákonné lhůtě podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili. Pokud jde o stěžovatelku, bylo jí dne 12. 6. 2006 doručeno poučení o procesních právech a povinnostech ze dne 7. 6. 2006, čj. 7 Ca 52/2006 – 33. Součástí tohoto poučení byla i výzva k vyjádření se k možnosti rozhodnout věc bez jednání společně s poučením o důsledcích marného uplynutí lhůty dvou týdnů; jednoznačně to plyne z obsahu tohoto poučení, v němž se mj. uvádí: „*V případě nesouhlasu s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání, je třeba sdělit tuto skutečnost zdejšímu soudu ve lhůtě do dvou týdnů od doručení této výzvy. Pokud se tak ve stanovené lhůtě nestane, bude se mít za to, že souhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání byl udělen.*“ Stěžovatelka se k této výzvě ve lhůtě dvou týdnů ani po jejím uplynutí nevyjádřila. Je nepodstatné, že tato výzva byla stěžovatelce doručena ještě před vyloučením žaloby k samostatnému projednání, neboť její účinky zůstávají zachovány i pro samostatné řízení.

Ani žalovaný, kterému bylo poučení o procesních právech a povinnostech ze dne 31. 3. 2006, čj. 7 Ca 52/2006 - 21, o shodném obsahu doručeno dne 5. 4. 2006, se k této výzvě nevyjádřil. Nevyvratitelná podmínka souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání tak v tomto případě byla naplněna.

Námitce stěžovatelky proto nelze vyhovět, neboť za shora popsaného skutkového stavu nemuselo být podle § 51 odst. 1 s. ř. s. jednání nařizováno. Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

Závěrem lze poznamenat, že stejný závěr ohledně této námitky učinil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 11. 2007, čj. 7 Afs 236/2006 - 78, v němž rozhodoval o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2006, čj. 7 Ca 52/2006 - 41, kterým tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2005, čj. FŘ-15156/14/05.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu